

Arrest

nr. 186 806 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 22 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEVENS, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 augustus 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 1 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.08.2015 werd ingediend door :

S(...), M(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op zijn lange legale verblijf van 26 jaar in België. Niettegenstaande het feit dat betrokkene inderdaad een lange periode, van 1974 tot 2000, van legaal verblijf kende, heeft betrokkene door zijn eigen gedrag zijn recht op verblijf verloren. Betrokkene werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel tot een effectieve gevangenisstraf van acht jaar op datum van 22.11.1991. Betrokkene was tevens het voorwerp van een Koninklijk Besluit tot Uitzetting dat hem verbood terug te keren naar België en dit voor een periode van tien jaar. Betrokkene werd gerepatriëerd naar Marokko op datum van 13.04.2000. Betrokkene haalt zelf aan dat hij in februari 2014 naar België terugkeerde. Een aanvraag tot herinschrijving werd aan betrokkene geweigerd op datum van 10.07.2014. Betrokkene kan zich niet beroepen op zijn lange legale verblijf daar hij zelf verantwoordelijk is voor het feit dat hij zijn recht op verblijf verloren heeft. Bovendien verbleef betrokkene de afgelopen viertien jaar in Marokko waar hij getrouwd is en (minstens) één dochter heeft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar hij al sinds 2000 geen recht meer heeft op verblijf en dit omwille van zeer zware feiten van openbare orde.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Marokko niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen. Hij zou over geen enkele plaats of familie beschikken waar hij veilig zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers de afgelopen veertien jaar (van 13.04.2004 tot februari 2014) in Marokko. Het is niet geloofwaardig dat hij in deze periode zijn banden met Marokko niet vernieuwd zou hebben. Bovendien blijkt uit de aanvraag gezinshereniging die betrokkene indiende bij de Belgische ambassade d.d. 01.09.2007 dat betrokkene gehuwd is in Marokko met mevrouw L(...) H(...) en dat zij in 2007 samen één dochter hadden. De bewering dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst wordt dan ook tegensproken door de vaststellingen uit het administratief dossier. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat hij onmogelijk de terugreis naar Marokko kan bekostigen en dat hij in een compleet uitzichtloze situatie terecht zou komen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen waarbij niemand hem enig toekomstperspectief zou kunnen bieden. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugreis te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in een compleet uitzichtloze situatie terecht zou komen, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Betrokkene verwijst verder nog naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, waar het niet evident zou zijn om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken gelet op de

enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen heeft alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren. Echter, gezien dit feit voor alle Marokkaanse onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom dit feit zijn terugreis naar Marokko uitzonderlijk moeilijk zou maken.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat een terugkeer een permanente inbreuk zou betekenen op zijn gezinsleven, daar zijn hele familie in België woont en hij zijn woning in Geraardsbergen als zijn enige thuis beschouwt. Echter, de aanwezigheid van zijn moeder (mevrouw L(...) O(...)-e(...)-K(...) – R.R. (...) van Belgische nationaliteit) en zijn zus (Mevrouw S(...) D(...) – R.R. (...) van Belgische nationaliteit) geeft betrokkene geenszins automatisch recht op verblijf, te meer daar betrokkene duidelijk in staat was om gedurende een periode van veertien jaar gescheiden van zijn moeder door te brengen. Bovendien gaat het om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat het kerngezin van betrokkene, met name zijn echtgenote en zijn dochter, nog steeds in Marokko wonen. We stellen aldus vast dat de gezinscel van betrokkene zich in Marokko bevindt en niet in België.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij volledig geïntegreerd zou zijn in onze samenleving, dat hij perfect Frans zou spreken en schrijven, dat hij zijn uiterste best zou doen om zijn kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren, dat hij vele contacten zou onderhouden met Belgische vrienden en burens en dat hij acht getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn SIS-kaart, dat hij klaar zou staan om eender welke job te aanvaarden zodra hem dat toegelaten wordt, dat hij in staat zou zijn over een eigen inkomen te beschikken, dat hij blij zou geven van een grote burgerzin, dat hij er zorg voor zou dragen dat alle door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan zouden worden, dat hij bescheiden en verantwoordelijk zou zijn, dat hij een uiterst minzaam persoon zou zijn die met niemand moeilijkheden zoekt, dat aan zijn integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden en dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben op zowel economisch, sociaal en cultureel terrein) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3 Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 1 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: S(...), M(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.10.2015."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In een tweede middel, tevens gericht op de eerste bestreden beslissing, voert ze de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. In een derde middel voert de verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift met betrekking tot het eerste middel het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing het verzoek tot regularisatie afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden worden weerhouden vereist door artikel 9bis§1 Vr.W die verzoekende partij niet toelaten de aanvraag in te dienen volgens de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of plaats van oponthoud in het land van herkomst, terwijl er wel degelijk sprake is van dergelijke buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekende partij.

Terwijl art 9bis §1 Vr.W. stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft...

Zodat de betrokken beslissing artikel 9bis §1 Vr.W. schendt.

Toelichting:

Artikel 9bis §1 Vr.W. stelt twee ontvankelijkheidsvoorwaarden, namelijk het voorleggen van een identiteitsdocument en het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij legt een kopie voor van zijn Marokkaanse paspoort, waardoor zijn identiteit voldoende is bewezen.

Daarnaast geeft verzoekende partij verschillende redenen aan waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen.

- De belangrijkste reden waarom het voor verzoekende partij onmogelijk is om naar Marokko terug te keren, is dat hij er niets of niemand meer heeft om op terug te vallen (cfr. eerder).

Verzoekende partij beschikt dus momenteel over geen enkele plaats of familie waar hij VEILIG zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag.

Een terugkeer naar Marokko zou verzoekende partij opnieuw in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen.

Het zou voor hem elke dag opnieuw een strijd om te overleven betekenen, waarbij niemand hem enig toekomstperspectief zou kunnen bieden.

Zijn angst voor een genoodzaakte terugkeer probeert hij telkens te verdringen door de overtuiging dat hij, net als iedereen, recht heeft op een menswaardig bestaan.

Verzoekende partij kan onmogelijk terugkeren.

- Het is voor verzoekende partij verder onmogelijk om de terugreis naar Marokko te bekostigen, om van daaruit zijn aanvraag te kunnen indienen en daarna terug naar België te keren.

De kosteloze repatriëringsformule van het I.O.M. biedt evenmin een oplossing aangezien die reiskosten integraal moeten terugbetaald worden wanneer hij binnen een periode van 5 jaar naar België terugkeert. Uiteraard dient hij ook over het nodige geld te beschikken om zijn verblijf in Marokko te kunnen financieren, hetgeen vrijwel onmogelijk zal zijn.

- Bovendien moet gewezen worden op het feit dat het in Marokko niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken... gelet op de enorme technische problemen

waar de administratie mee te kampen heeft, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar laten betalen om de nodige documenten af te leveren.

Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoekende partij terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken lijkt het onwaarschijnlijk dat verzoekende partij geen familie of kennissen meer zou hebben in Marokko waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter geen zicht op de duurtijd van het verblijf, indien verzoekende partij zou terugkeren om zijn aanvraag vanuit Marokko te doen.

Er kan bovendien niet met zekerheid worden gesteld dat verzoekende partij nadien nog kan terugkeren naar België.

Indien men de gegrondheid van de aanvraag reeds hier kan onderzoeken, lijkt de verplichte tijdelijke terugkeer naar Marokko om van daaruit de aanvraag te doen, een vrij onnuttige en niet humanitaire administratieve verplichting, die gemakkelijk kan worden vermeden.

Indien verzoekende partij inderdaad zou terugkeren, zijn er helemaal geen garanties dat hij nadien terug naar België kan komen. Bovendien beschikt verzoekende partij niet over de nodige middelen voor een dergelijke reis en dergelijk verblijf.

Verzoekende partij woonde meer dan 26 jaar legaal in België. Bij zijn aankomst was hij slechts 1 jaar oud. Hij werd gerepatriëerd naar Marokko op 13 april 2000, hij trouwde en kreeg een dochter. De Dienst Vreemdelingenzaken leidt hieruit af dat hij nog steeds banden moet hebben met zijn land van herkomst, doch vergeet hierbij te vermelden dat verzoekende partij in 2012 uit de echt is gescheiden en sindsdien geen enkel contact meer heeft met zijn ex vrouw en kind. Verzoekende partij stond helemaal alleen. Hij had de steun nodig van zijn familie, doch die verbleven allemaal in België. Het verlangen naar zijn thuis, België, zijn familie en vrienden werd te groot

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt het zich hiermee erg gemakkelijk. Verzoekende partij is op zijn 1 jarige leeftijd in België toegekomen. Verzoekende partij heeft meer dan 26 jaar op legale wijze in België geleefd.. Hij heeft hier zijn leven opgebouwd.

Al het voorgaande dient wel degelijk aanzien te worden als buitengewone omstandigheden die het verzoekende partij onmogelijk maken om zijn aanvraag in te dienen volgens de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire diensten in Marokko.

Het argument van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft bijgevolg geen grond.

Het middel is gegrond."

Zij zet in haar verzoekschrift met betrekking tot het tweede middel het volgende uiteen:

"Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting :

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt gebrekkig: zij verklaren de regularisatieaanvraag onontvankelijk omdat verzoekende partij geen elementen aanhaalt die een buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats op de plaats van opthoud in het buitenland.

Nochtans kon deze toekenning van de buitengewone omstandigheden perfect worden gemaakt daar verzoekende partij voldoende elementen aanhaalde waarom hij zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevond.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert deze beslissing door te stellen dat verzoekende partij wel degelijk familie bezit in Marokko daar hij gehuwd is met mevrouw LAATABI Hanane en dat zij samen in 2007 een dochter kregen.

Doch de Dienst Vreemdelingenzaken vergeet kwaadwillig te vermelden dat in 2012 de echtscheiding werd uitgesproken en verzoekende partij geen enkel contact meer heeft gehad met zijn ex vrouw en dochter.

Verzoekende partij vindt het trouwens frappant dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijk argument inroept terwijl zij deze informatie toch dient na te gaan alvorens ze te gebruiken als motivering om tot een onontvankelijkheidsbeslissing te komen.

De motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing is dus manifest gebrekkig."

Zij zet in haar verzoekschrift met betrekking tot het derde middel het volgende uiteen:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij verbleef meer dan 26 jaar op legale wijze in België sinds 1974.

Verzoekende partij werd door het Hof van Beroep te Brussel dd. 22.11.1991 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar

Hij werd gerepatrieerd naar Marokko op 13 april 2000 na verzoek het grondgebied te verlaten met een verbod om gedurende 10 jaar terug te keren.

Verzoekende partij hield zich aan dit verbod doch verblijft sinds februari 2014, opnieuw meer dan 2 jaar, in België.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partij is op 1 jarige leeftijd naar België gekomen samen met zijn moeder in 1974 om zich te voegen bij zijn vader. Zijn moeder heeft de Belgische nationaliteit, evenals zijn zus. Verzoekende partij en zijn familie gingen er redelijkerwijze van uit dat de regularisatieaanvraag zou worden goedgekeurd aangezien hij zijn leven hier intussen opnieuw volledig heeft uitgebouwd en hij hier perfect geïntegreerd is.

Het is allesbehalve redelijk te noemen om verzoekende partij zijn aanvraag nu als onontvankelijk te beschouwen aangezien hij zijn aanvraag dient in te dienen in zijn land van herkomst / verblijf, zijnde Marokko aangezien de enige redenen van zijn verblijf in Marokko te vinden is in de repatriëring op 13 april 2000 na verzoek het grondgebied te verlaten met een verbod om gedurende 10 jaar terug te keren.

Omdat verzoekende partij dit verbod heeft nageleefd en zich heeft gehouden aan de aan hem opgelegde voorwaarden wordt zijn aanvraag tot regularisatie nu onontvankelijk verklaard.

Doch verzoekende partij is hier opnieuw perfect geïntegreerd. Samen met zijn familie, bouwde hier zijn leven en vriendenkring uit, neemt deel aan allerhande culturele en sociale activiteiten, en toch wordt de gegrondheid van zijn aanvraag zelfs niet onderzocht.

Verzoekende partij vraagt zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hem moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat verzoekende partij minstens een jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als hij er ooit al één zal krijgen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij beschouwt zijn woonst in Geraardsbergen als zijn enige thuis, en zijn vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware zijn Belgische familie vormen bovenop zijn moeder en zus die hier de Belgische nationaliteit verkregen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken legaal verblijf van meer dan 26 jaar en nadien 2 jaar, terwijl hij zijn hele leven hier opbouwde en de hele familie overduidelijk geïntegreerd is in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste, tweede en derde middel samen behandeld.

3.1.2 In de mate dat de verzoekende partij met *“schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”* een schending van de formele motiveringsverplichting wenst aan te voeren gelet op het gegeven dat in haar uiteenzetting van het tweede middel artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) worden aangevoerd, wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij ook de schending van de materiële motiveringsplicht op zich aanvoert, dient erop gewezen te worden dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (*cf.* RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (*cf.* RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van voormeld artikel 9*bis* houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij voert in haar eerste middel aan dat ze verschillende redenen aangeeft waarom het voor haar onmogelijk is naar Marokko terug te keren om vandaaruit de aanvraag in te dienen en herhaalt daarbij de elementen die ze heeft aangehaald in haar aanvraag van 10 augustus 2015. Ze betoogt dat de gemachtigde geen zicht heeft op de duurtijd van het verblijf indien ze terug zou keren om haar aanvraag in Marokko te doen en er bovendien niet met zekerheid gesteld kan worden dat ze nadien kan terugkeren naar België. De verzoekende partij stelt dat indien men de gegrondheid van de aanvraag reeds hier kan onderzoeken, de verplichte tijdelijke terugkeer naar Marokko om van daaruit de aanvraag te doen een vrij onnuttige en niet humanitaire administratieve verplichting lijkt die gemakkelijk kan worden vermeden. Ze benadrukt dat er helemaal geen garanties zijn dat ze nadien terug naar België kan komen, ook niet over de nodige middelen beschikt voor een dergelijke reis en verblijf, en meer dan 26 jaar lang legaal in België woonde. De verzoekende partij wijst er op dat ze in 2012 is gescheiden en sindsdien geen enkel contact heeft met haar ex-vrouw en kind. In haar derde middel herhaalt de verzoekende partij dat ze meer dan 26 jaar in België verbleef, haar moeder en zus de Belgische nationaliteit hebben, ze perfect geïntegreerd is, hier haar leven en vriendenkring heeft opgebouwd, deelneemt aan culturele en sociale activiteiten en vraagt zich tevergeefs af hoe de gemachtigde tot de bestreden beslissing is gekomen.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift hoofdzakelijk de elementen herhaalt zoals aangevoerd in haar aanvraag van 10 augustus 2015 en daar waar ze niet concreet ingaat op de motivering van de gemachtigde hieraan aldus geen afbreuk kan doen. Zo stelt de verzoekende partij – zoals in haar aanvraag – dat ze niet over de nodige middelen beschikt voor een terugreis en de kosteloze repatriëringsformule van het IOM geen oplossing biedt gezien de reiskosten integraal moeten terugbetaald worden wanneer ze binnen een periode van vijf jaar naar België terugkeert, doch gaat ze hiermee voorbij aan de motivering van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde stelt immers uitdrukkelijk dat het gegeven dat ze de eventuele kosten zou moeten terugbetalen van toepassing is voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg voor de verzoekende partij geen uitzondering kan worden gemaakt. De gemachtigde concludeert dat dit argument niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken. Ook waar de verzoekende partij stelt dat ze meer dan 26 jaar legaal in België heeft gewoond, hier opnieuw perfect geïntegreerd is, haar moeder en zus de Belgische nationaliteit hebben, ze hier haar leven en vriendenkring heeft opgebouwd en deelneemt aan culturele en sociale activiteiten, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde op al deze elementen in de eerste bestreden beslissing heeft geantwoord en heeft geoordeeld dat deze elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Gezien de verzoekende partij geenszins concreet op deze motiveringen ingaat, kan ze geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde geen zicht heeft op de duurtijd van het verblijf indien ze terug zou keren om haar aanvraag in Marokko te doen, er bovendien niet met zekerheid gesteld kan worden dat ze nadien kan terugkeren naar België, dient erop gewezen te worden dat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts als gunstmaatregel kan bekomen worden en dus geenszins een recht op verblijf inhoudt. De Raad herhaalt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aangevraagd worden in het buitenland en slechts in geval van buitengewone omstandigheden wordt toegestaan dat die aanvraag in België wordt ingediend. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat indien men de gegrondheid van de aanvraag reeds hier kan onderzoeken de verplichte tijdelijke terugkeer naar Marokko om van daaruit de aanvraag te doen een vrij onnuttige en niet humanitaire administratieve verplichting lijkt die gemakkelijk kan worden vermeden.

Waar de verzoekende partij de stelling van de gemachtigde dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat ze geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in het herkomstland, dat ze getrouwd is en een dochter heeft en de bewering dat ze geen banden meer heeft met het herkomstland wordt tegengesproken door het administratief dossier, wenst te weerleggen door aan te voeren dat de gemachtigde vergeet te vermelden dat ze in 2012 is gescheiden en sindsdien geen enkel contact meer heeft met haar ex-vrouw en kind en bij het verzoekschrift een kopie van de akte van echtscheiding toevoegt, stelt de Raad vast dat dit element evenals het stuk slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep wordt aangevoerd. Uit het administratief dossier blijkt – zoals de gemachtigde ook aangeeft in de eerste bestreden beslissing – dat de verzoekende partij zelf aangaf gehuwd te zijn en een dochter te hebben en er geen enkele aanwijzingen te vinden zijn aangaande een echtscheiding. Zodoende kan de gemachtigde niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met de echtscheiding en erover niet gemotiveerd te hebben. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om het thans voorgelegde stuk in de plaats van het bestuur te beoordelen.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de in de aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en maakt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij in haar tweede middel betoogt dat de motivering gebrekkig is en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat ze geen elementen aanhaalt die een buitengewone omstandigheid vormen en dat nochtans deze toekenning van de buitengewone omstandigheden perfect kon worden gemaakt daar ze voldoende elementen aanhaalde, dient de Raad erop te wijzen dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing inzake de aangehaalde elementen uitdrukkelijk heeft aangegeven waarom deze geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van voormeld artikel 9bis. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij – door louter het tegendeel te beweren, maar niet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis – geen afbreuk doet aan deze motivering. De gemachtigde beschikt immers over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met haar betoog, waarin zij meent dat de aangehaalde elementen juist wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat die elementen niet verantwoorden dat zij haar aanvraag niet zou kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis. De Raad benadrukt in dit verband nog dat de gemachtigde in het onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing aangaande de elementen van integratie verwijst naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet dat deze verwijzing onjuist of irrelevant zou zijn. De verzoekende partij geeft verder niet concreet aan op welke andere elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan en omtrent welke elementen niet afdoende en niet met kennis van alle relevante gegevens zou zijn gemotiveerd. Bovendien geeft zij met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de eerste bestreden beslissing gebrekkig zou zijn.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

3.2.1 In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Marokko terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn moeder, mevrouw L(...) O(...)–E(...)–K(...) (R.R.-nr.: (...)) en ook zus S(...) D(...) (R.R.-nr.: (...)) hier verblijft.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting: Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn moeder, L(...) O(...) –(...)–K(...), die de Belgische nationaliteit bezit. Hij woont nog steeds in bij zijn moeder en is bijgevolg nog steeds volledig afhankelijk van haar, is er dus ontegensprekelijk sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Verzoekende partij is bovendien de broer van mevrouw S(...) D(...). Ook zij ontving de Belgische nationaliteit. Zij hebben een zeer hechte band. Indien hij verplicht zou worden het land te verlaten, zonder de zekerheid dat hij nadien zijn familie hier terug zou kunnen vervoegen, dan zou dit een enorm grote impact hebben op zijn familieleden, die op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien met de administratieve handeling.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de betreffende regularisatieaanvraag met meerdere stukken zijn situatie aantoonde, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag in het land van origine te formuleren.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan.

Het middel is gegrond.”

3.2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Daarnaast herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hindernissen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 89).

De verzoekende partij betoogt dat ze duidelijk heeft aangegeven dat ze een feitelijk gezin vormt met haar moeder die de Belgische nationaliteit bezit. Ze voert aan dat ze nog steeds samenwonen en ze bijgevolg nog steeds volledig afhankelijk is van haar en er dus ontegensprekelijk sprake is van een voldoende hechte relatie die valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst tevens naar haar zus met de Belgische nationaliteit en stelt dat ze een zeer hechte band hebben. Ze stelt dat indien ze verplicht zou worden het land te verlaten, dit een grote impact zou hebben op haar familieleden, die op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien met de administratieve handeling.

In de mate dat het betoog aangaande artikel 8 van het EVRM betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad er vooreerst op dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt zodoende dat de schending van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd. Waar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 augustus 2015 haar gezinsleven aanvoerde als buitengewone omstandigheid waarbij zij wees op het feit dat een terugkeer een permanente inbreuk zou betekenen op haar gezinsleven daar haar hele familie in België woont en zij haar woning in Geraardsbergen als haar enige thuis beschouwt, stelt de Raad vast dat op dit element werd geantwoord in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanwezigheid van de moeder en zus, beiden van Belgische nationaliteit, geen aanvaardbare buitengewone omstandigheid vormt.

In de mate dat het betoog aangaande artikel 8 van het EVRM betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad er bijkomend op dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen evenals in de relatie met verwanten. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de

beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of met verwanten kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partij en haar moeder en zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat ze nog steeds samenwoont met haar moeder en ze bijgevolg nog steeds volledig afhankelijk is van haar en er dus ontegensprekelijk sprake is van een voldoende hechte relatie die valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM, dient erop gewezen te worden dat het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 32). Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij duidelijk in staat was om gedurende een periode van veertien jaar gescheiden van haar moeder door te brengen. Aangaande het gezinsleven met haar zus brengt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan op grond waarvan enige afhankelijkheid zou moeten blijken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de banden met haar moeder en zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU